

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Wojciech Kopczyński
Sędziowie	SSA Iwona Hyla SSA Piotr Filipiak (spr.)
Protokolant	Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Marty Irzyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2016 roku sprawy

1. **D. K.**, s. S. i I., ur. (...) w K.,

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne;

2. **Ł. K.**, s. J. i B., ur. (...) w Ż.,

oskarżonego z art. 263 § 2 kk i art. 171 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji prokuratora i obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 14.10.2015 roku, sygn. akt II K 143/14

1. uchyla rozstrzygnięcie z punktu 11 wyroku, wydane w odniesieniu do czynu zarzuconego oskarżonemu Ł. K. w punkcie X aktu oskarżenia w zakresie, w jakim dotyczy ono przypisania oskarżonemu Ł. K. popełnienia wykroczeń z art. 51 ust. 2 pkt. 1 oraz art. 51 ust. 2 pkt. 5c ustawy z dnia 21 maja 1999 roku – O broni i amunicji i na mocy art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie o te czyny umarza, natomiast w pozostałej części wskazane rozstrzygnięcie utrzymuje w mocy, obciążając Skarb Państwa kosztami postępowania w sprawie w zakresie, w jakim dotyczyło ono oskarżonego Ł. K.;

2. zmienia punkt 8 wyroku w ten sposób, że za podstawę prawną wymierzonej w tym punkcie oskarżonemu D. K. kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje przepis art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 roku;

3. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zwalnia oskarżonego D. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego.

SSA Piotr Filipiak SSA Wojciech Kopczyński SSA Iwona Hyla

II AKa 37/16

UZASADNIENIE

sporządzone stosownie do dyspozycji art. 457 § 2 kpk w zakresie, w jakim wyrok dotyczy oskarżonego D. K..

D. K. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od początku lipca 2010 roku do marca 2013 roku w Z., M. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu nielegalny obrót znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych oraz popełnianie innych przestępstw, to jest o przestępstwo z art.258 § 1 k.k.,

II. w okresie od początku lipca 2010 roku do marca 2013 roku w Z., M. i innych miejscowościach, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że przyjęte od nieustalonych osób łącznie nie mniej niż 40 kilogramów amfetaminy łącznej wartości 260.000 złotych, 0,5 kilograma marihuany o wartości 8.000 złotych, 0,5 kilograma mefedronu o wartości 10.000 złotych, 0,5 kilograma haszyszu wartości 4.000 złotych oraz 500 porcji LSD o wartości 6.000 złotych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odsprzedał D. G. i A. Ł. za łączną kwotę nie mniejszą niż 288.000 złotych, a nadto w okresie od 2011 roku do marca 2013 roku nabył od D. G. łącznie nie mniej niż 12,5 kilograma marihuany oraz 4 kilogramy amfetaminy za łączną kwotę 165.500 złotych celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwa umyślne, będąc uprzednio skazanym wyrokami Sądu Rejonowego w M. z dnia 9 stycznia 2007 roku, sygn. akt (...) i z dnia 6 czerwca 2007 roku, sygn. akt (...), objętymi wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 stycznia 2008 roku, sygn. akt (...), na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 16 czerwca 2006 roku do 17 grudnia 2007 roku i od 15 marca 2009 roku do 16 października 2009 roku oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 5 sierpnia 2008 roku, sygn. akt (...), na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, to jest o przestępstwo z art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k.,

III. w okresie marca 2013 roku w Z. i M., bez wymaganego zezwolenia, posiadał broń palną w postaci pistoletu nieustalonej dotychczas marki wraz z 56 sztukami amunicji, którą przekazał mu D.G., to jest o przestępstwo z art.263 § 2 k.k.,

IV. w dniu 6 listopada 2013 roku w S., w mieszkaniu przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczne ilości substancji odurzających w postaci 314,21 gramów marihuany, przy czym czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwa umyślne, będąc uprzednio skazanym wyrokami Sądu rejonowego w M. z dnia 9 stycznia 2007 roku, sygn. akt (...) i z dnia 6 czerwca 2007 roku, sygn. akt (...), objętymi wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 stycznia 2008 roku, sygn. akt (...), na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 16 czerwca 2006 roku do 17 grudnia 2007 roku i od 15 marca 2009 roku do 16 października 2009 roku oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 5 sierpnia 2008 roku, sygn. akt (...), na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, to jest o czyn z art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 k.k.,

V. w okresie od października 2012 roku do 15 stycznia 2013 roku w M., działając wspólnie i w porozumieniu z K. K., wbrew przepisom ustawy, w mieszkaniu przy ul. (...) uprawiał konopie inne niż włókniste w liczbie 30 krzaków, mogącej dostarczyć znaczne ilości ziela konopi, przy czym czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwa umyślne, będąc uprzednio skazanym wyrokami Sądu rejonowego w M. z dnia 9 stycznia 2007 roku, sygn. akt (...) i z dnia 6 czerwca 2007 roku, sygn. akt (...), objętymi

wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 stycznia 2008 roku, sygn. akt (...) na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 16 czerwca 2006 roku do 17 grudnia 2007 roku i od 15 marca 2009 roku do 16 października 2009 roku oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 5 sierpnia 2008 roku, sygn. akt (...), na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, to jest o przestępstwo z art. 63 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k.,

VI. w okresie pierwszej połowy 2013 roku w S., wbrew przepisom ustawy, w mieszkaniu przy ul. (...) uprawiał nie mniej niż 6 sztuk krzaków konopi innych niż włókniste, przy czym czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwa umyślne, będąc uprzednio skazanym wyrokami Sądu rejonowego w M. z dnia 9 stycznia 2007 roku, sygn. akt (...) i z dnia 6 czerwca 2007 roku, sygn. akt (...), objętymi wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 stycznia 2008 roku, sygn. akt (...), na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi w okresie od 16 czerwca 2006 roku do 17 grudnia 2007 roku i od 15 marca 2009 roku do 16 października 2009 roku oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 5 sierpnia 2008 roku, sygn. akt (...), na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, to jest o przestępstwo z art. 63 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k.,

VII. w dniu 16 listopada 2012 roku w M., woj. (...), na ul. (...) wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w K. zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, sygn. akt (...), po drodze publicznej kierował samochodem marki (...) nr rej. (...), to jest o przestępstwo z art.244 k.k.,

VIII. w dniu 6 listopada 2013 roku w S., w mieszkaniu przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy, bez wymaganego zezwolenia to jest bez legitymacji posiadacza broni bądź świadectwa broni, posiadał amunicję w postaci naboju gazowego kal. 9 mm elaborowanego chemiczną substancją drażniącą oznaczoną symbolem PV, to jest o przestępstwo z art.263 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 14.10.2015r., sygn. akt II K 143/14, Sąd Okręgowy w Częstochowie:

- uniewinnił oskarżonego D. K. od dokonania czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, przejmując w tym zakresie koszty postępowania na rachunek Skarbu Państwa (punkt 1 wyroku),

- w miejsce czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia uznał oskarżonego D. K. za winnego tego, że w okresie od lipca 2010 roku do marca 2013 roku w Z. i M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających w postaci 44 kg amfetaminy o wartości 288.000 złotych, 13 kg marihuany o wartości 145.500 złotych, 500 gramów haszyszu o wartości 4.000 złotych, 500 gramów mefedronu o wartości 10.000 złotych oraz 500 znaczków LSD o wartości 6.000 złotych, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, przy czynu tego dopuścił się będąc skazany za podobne przestępstwa umyślne, w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 9 stycznia 2007 roku, sygn. akt (...), za czyny z art.58 ust.1, art.59 ust.1 i art.62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 6 czerwca 2007 roku, sygn. akt (...), za czyny z art.58 ust.1 i art.59 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art.278 § 1 k.k., objętych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 stycznia 2008 roku w sprawie (...), którym skazano go na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 6 grudnia 2004 roku do 7 grudnia 2004 roku, od 24 stycznia 2005 roku do 22 marca 2005 roku, od 16 czerwca 2006 roku do 17 grudnia 2007 roku i od 15 marca 2009 roku do 16 października 2009 roku, czym wyczerpał dyspozycję art.56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 cytowanej ustawy w zw. z art.65 § 1 k.k. i art.33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż wysokość jednej stawki wynosi 50 złotych (punkt 2 wyroku),

- uznał oskarżonego D. K. za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia z tą zmianą, iż posiadał przekazany mu przez inną osobę pistolet nieustalonej marki kal.7,5 mm oraz co najmniej 58 sztuk naboju kal.7,5 mm,

czym wyczerpał dyspozycję art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (punkt 3 wyroku),

- uznał oskarżonego D. K. za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia, z tą zmianą, iż czynu tego dopuścił się będąc skazanym za podobne przestępstwa umyślne i w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 9 stycznia 2007 roku, sygn. akt (...), za czyny z art.58 ust.1, art.59 ust.1 i art.62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 6 czerwca 2007 roku, sygn. akt (...), za czyny z art.58 ust.1 i art.59 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art.278 § 1 k.k., objętych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 stycznia 2008 roku w sprawie (...), którym skazano go na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 6 grudnia 2004 roku do 7 grudnia 2004 roku, od 24 stycznia 2005 roku do 22 marca 2005 roku, od 16 czerwca 2006 roku do 17 grudnia 2007 roku i od 15 marca 2009 roku do 16 października 2009 roku, czym wyczerpał dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust.2 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 4 wyroku),

- uznał oskarżonego D. K. za winnego dokonania czynów opisanych w punktach V i VI aktu oskarżenia, przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art.91 § 1 k.k. i z tą zmianą, że w mieszkaniu przy ul. (...) w M. uprawiał co najmniej 19 krzaków konopi innych niż włókniste mogących dostarczyć znacznej ilości ziela konopi – 418 gramów, zaś w mieszkaniu przy ul. (...) w S. co najmniej 6 krzaków konopi innych niż włókniste mogących dostarczyć znacznej ilości ziela konopi – 132 gramy oraz z tą zmianą, iż czynu tego dopuścił się będąc skazanym za podobne przestępstwa umyślne, w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 9 stycznia 2007 roku, sygn. akt (...), za czyny z art.58 ust.1, art.59 ust.1 i art.62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 6 czerwca 2007 roku, sygn. akt (...), za czyny z art.58 ust.1 i art.59 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art.278 § 1 k.k., objętych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 stycznia 2008 roku w sprawie (...), którym skazano go na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 6 grudnia 2004 roku do 7 grudnia 2004 roku, od 24 stycznia 2005 roku do 22 marca 2005 roku, od 16 czerwca 2006 roku do 17 grudnia 2007 roku i od 15 marca 2009 roku do 16 października 2009 roku oraz z tym uzupełnieniem, iż uczynił z tego stałe źródło dochodu, czym wyczerpał dyspozycję art. 63 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. i za to na podstawie art.63 ust.3 cytowanej ustawy w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 5 wyroku),

- uznał oskarżonego D. K. za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art.244 k.k. i za to na podstawie art.244 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 6 wyroku),

- uznał oskarżonego D. K. za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie VIII aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art.263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 7 wyroku),

- na podstawie art. 85 § 1 k.k i art. 91 § 2 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach od 2 do 7 wyroku wymierzył oskarżonemu D. K. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (punkt 8 wyroku),

- na podstawie art.63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu D. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 6 listopada 2013 roku do dnia 14 października 2015 roku (punkt 9 wyroku),

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. K. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej wskutek popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 2 wyroku w kwocie 453.500 złotych (punkt 10 wyroku),

- na podstawie art. 70 ust.1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w punktach od 1 do 10, 15 i 16 wykazu z karty 1157 akt sprawy zarejestrowanych w Sądzie Okręgowym w C. za numerem 26/14 (punkt 13 wyroku),

- zasądził tytułem opłaty od oskarżonego D. K. kwotę 1.400 złotych, zwalniając go od obowiązku ponoszenia wydatków i przejmując je na rachunek Skarbu Państwa (punkt 15 wyroku).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli Prokurator Okręgowy w Częstochowie oraz obrońca oskarżonego D. K..

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego D. K. w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie czynów opisanych w punktach 1 i 2 sentencji wyroku, opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku oraz orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonemu w punktach 2, 3, 4, 5 i 6 sentencji wyroku i o karze łącznej, zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu błędnego poglądu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalone na jego podstawie okoliczności nie dają podstaw do przyjęcia, że oskarżony D. K. dopuścił się zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia czynu z art. 258 § 1 kk, a w konsekwencji tego również wyeliminowanie z opisu czynu z pkt. 2 sentencji wyroku działalności oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej pomimo, że zebrane w sprawie dowody, właściwie ocenione z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności wyjaśnienia D. G. złożone w toku postępowania przygotowawczego oraz zeznania K. K. i materiały ujawnione w toku oględzin akt postępowania o sygn. (...) Sądu Okręgowego w C. oraz (...) Sądu Rejonowego w M. we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku przeciwnego,

- rażąco niewspółmierność kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu D. K. za czyny z punktów II, III, IV, V, VI oraz VII części wstępnej wyroku w stosunku do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynów, wysokiego stopnia winy oskarżonego, jego motywacji i sposobu zachowania się, a w szczególności okoliczności popełnienia przestępstw, a w konsekwencji rażąco łagodność wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności, co powoduje, że wymierzona kara nie spełnia swych zapobiegawczych i wychowawczych celów, jakie powinna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz nie realizuje potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie w stosunku do oskarżonego D. K. wyroku w części dotyczącej czynów z punktu 1 oraz 2 sentencji i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a nadto o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu: za czyn z pkt. 3, kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z pkt. 4, kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z pkt. 5, kary 2 lat pozbawienia wolności; za czyn z pkt. 6, kary 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczenie kary łącznej w wysokości 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego D. K. zaskarżył wyrok w punktach 2, 3 i 5 (w części uznającej oskarżonego winnym dokonania czynu opisanego w punkcie V aktu oskarżenia) co do winy, natomiast w punktach 4, 5 (w części uznającej oskarżonego winnym dokonania czynu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia), 6 i 7 co do kary, zarzucając mu:

- w części zaskarżonej co do winy:

a) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów skutkujące przyjęciem, iż zebrane w sprawie dowody, w szczególności w postaci pomówień świadka D. G. i R. G. potwierdzają popełnienie przez oskarżonego zarzucanych mu przestępstw,

b) art. 7 kpk poprzez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. K., podczas gdy dokonana z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów szczegółowa analiza treści tychże wyjaśnień prowadzić winna do wniosku, że są one logiczne i wiarygodne oraz korespondują z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym – z wyłączeniem supozycji D.G. i R. G., które złożone zostały w sposób wykluczający uznanie ich za wiarygodne –

wobec istnienia interesu, zwłaszcza w postaci zamiaru skorzystania z nadzwyczajnego złagodzenia kary, w obciążaniu innych osób,

c) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na wynik postępowania poprzez błędne ustalenie, iż oskarżony przekazał D.G. substancję o nazwie mefedron, podczas gdy była to substancja o nazwie bufodron,

- w części zaskarżonej co do kary:

a) rażące naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 kk, poprzez brak analizy całokształtu wszystkich prawokarnych skutków wynikających dla oskarżonego w związku nowelizacją kodeksu karnego, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem w jego wyniku orzeczono wobec oskarżonego rażąco niewspółmierną karę,

b) rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec D. K. kary poprzez nieuwzględnienie i nie docenienie w dostatecznym stopniu istotnych okoliczności, które winny łagodząco wpływać na wymiar kary.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca w zakresie przestępstw przypisanych oskarżonemu w punktach 2, 3 i 5 (w części uznającej oskarżonego winnym dokonania czynu opisanego w punkcie V aktu oskarżenia) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, natomiast w zakresie przestępstw przypisanych oskarżonemu w punktach 4, 5 (w części uznającej oskarżonego winnym dokonania czynu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia), 6 i 7 wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. K. nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew bowiem podniesionym w niej zarzutom Sąd I instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które oparł na wnikliwej, kompleksowej, krytycznej i obiektywnej analizie i ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie uchybiając tym samym regułom ocen wynikającym z dyspozycji art. 4 i 7 kpk.

Mianowicie w pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy poddał depozycje D. G. rzeczowej analizie i ocenie, wskazując w sposób miarodajny i przekonywujący powody, dla których uznał je za w pełni wiarygodne. Tutaj Sąd I instancji zasadnie podniósł, że wyjaśnienia i zeznania D. G. dotyczące przestępczej działalności oskarżonego D. K. są dokładne, rzeczowe, spójne i konsekwentne. Ponadto trafnie Sąd Okręgowy wskazał, że w złożonych wyjaśnieniach, dotyczących bardzo szeroko zakrojonej działalności przestępczej w zakresie obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, D. G. nie tylko nie zatajał, ani też nie umniejszał własnego w nią zaangażowania, ale też wskazał na inne osoby, które poza oskarżonym D. K., były w nią zaangażowane. Skoro zatem oskarżony D. K. był jedną z wielu osób wskazanych przez D. G. zaś jego przestępcze transakcje ze świadkiem, stanowiły wyłącznie fragment procederu, w którym D. G. uczestniczył, to w ślad za Sądem I instancji stwierdzić trzeba, iż całkowicie bezpodstawne i nieprzekonywujące jest twierdzenie, że świadek fałszywie pomówił oskarżonego D. K., tym bardziej, jeżeli zważyć na przyznaną przez samego oskarżonego okoliczność w postaci braku konfliktu pomiędzy nimi, która dodatkowo podważa miarodajność powoływania się na wskazaną okoliczność, a to z uwagi na brak motywu, dla którego D. G. miałby fałszywie pomawiać D. K.. Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że niewątpliwie jednym z powodów, dla których D. G. zdecydował się na złożenie wyjaśnień ujawniających przestępczy proceder oraz osoby weń zaangażowane było dążenie do uzyskania własnej korzyści w postaci ubiegania się o nadzwyczajne złagodzenie kary, niemniej taka postawa, istotnie „premiowana” przez obowiązujące przepisy, nie stanowi sama w sobie okoliczności, która miałaby, jak chce tego apelujący, wskazywać na motyw, dla którego D. G. miałby fałszywie pomówić oskarżonego D. K.. Możliwość uzyskania wymiernych korzyści z ujawnienia działalności przestępczej oraz osób w nią zaangażowanych, nie deprecjonuje bowiem wiarygodności składanych relacji, a jedynie obliguje do ich szczególnie wnikliwej i krytycznej oceny, czemu w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy uczynił zadość. Niezależnie bowiem od powołania się na wskazane wyżej cechy, którymi odznaczają się depozycje D. G. oraz powołania się na

okoliczność w postaci braku motywu, dla którego miałby on fałszywie pomówić oskarżonego D. K., Sąd Okręgowy wskazał także szereg innych okoliczności, które w miarodajny sposób przekonują o wiarygodności wyjaśnień i zeznań D.G..

I tak, Sąd Okręgowy trafnie podniósł, że depozycje D. G. dotyczące faktu i okoliczności nabycia przez niego od oskarżonego D. K. substancji psychotropowej w postaci mefedronu korelują z faktem rozpoznania przez niego E. H., będącej konkubiną oskarżonego, jako kobiety, która dostarczyła mu tę substancję. Chybiony jest przy tym zarzut apelującego, polegający na twierdzeniu, że Sąd Okręgowy, uchybiając samodzielności jurysdykcyjnej sądu orzekającego w danej sprawie, fakt zrealizowania tej transakcji wywiódł wyłącznie z okoliczności w postaci prawomocnego skazania E. H. wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 22.01.2015r. za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegający na wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 500 gramów mefedronu. Ustalenia w tym zakresie Sąd I instancji oparł bowiem na wyjaśnieniach D. G., natomiast fakt skazania E. H. posłużył Sądowi Okręgowemu dla wskazania, że w prowadzonym przeciwko niej postępowaniu nie była podnoszona okoliczność, aby miała ona dostarczyć świadkowi nie mefedron, lecz bufedron, to jest substancję, którą obrót w dacie czynu nie stanowił przestępstwa, a zatem został powołany przez Sąd jako argument służący zdyskredytowaniu wiarygodności tej tezy. Jeżeli ponadto zważyć, że rzeczona transakcja została zrealizowana pomiędzy osobami, które „zawodowo” zajmowały się obrotem znacznymi ilościami środków odurzających oraz substancji psychotropowych i w tym zakresie „współpracowały” ze sobą, zaś transakcje te wiązały się z wydatkowaniem znacznych środków pieniężnych, to całkowicie niewiarygodne jest, aby oskarżony miał dostarczyć świadkowi inną substancję niż ta, która została zamówiona. Powoduje to, że za całkowicie chybiony uznać również trzeba zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, dotyczący tej kwestii.

Sąd I instancji trafnie wskazał, że wiarygodność depozycji D.G. wzmacnia również fakt, że korespondują one z relacją jego konkubiny R. G., która wskazała oskarżonego D. K. jako nabywcę narkotyków i szczegółowo opisała związane z tym okoliczności. Jeżeli przy tym zważyć na okoliczności naprowadzone dotychczas oraz omówione poniżej, to za całkowicie chybioną uznać trzeba sugestię apelującego polegającą na twierdzeniu, że depozycje R. G. mogły być rezultatem wpływu wywartego na nią przez świadka, wynikającego z ich wzajemnych relacji.

Zasadnie także Sąd Okręgowy podniósł, że ważną okolicznością przekonującą o wiarygodności relacji D. G. jest zgodność jego wyjaśnień, w których opisał on okoliczności związane z pokazaniem mu przez oskarżonego D. K. uprawy marihuany prowadzonej w mieszkaniu w M. z ustaleniami poczynionymi w związku z ujawnieniem takiej uprawy w mieszkaniu K. K.. W zakresie ustaleń dotyczących tego czynu, Sąd I instancji zasadnie także podniósł, że w konfrontacji z wyjaśnieniami oskarżonego, w których twierdził on, że nie zna K. K., swoją wymowę posiada okoliczność polegająca na przesłaniu przez konkubinę oskarżonego E. H. pieniędzy K. K. po jego zatrzymaniu i osadzeniu w Zakładzie Karnym w H..

W sposób uzasadniony Sąd I instancji przyjął także, że wyjaśnienia D. G. dotyczące czynu przypisanego oskarżonemu D. K. w punkcie 3 zaskarżonego wyroku korelują z okolicznością w postaci znalezienia u świadka amunicji odpowiadającej broni, jaką miał on przekazać oskarżonemu.

Reasumując stwierdzić należy, że ogół okoliczności wskazanych wyżej przekonuje o tym, że wbrew stanowisku prezentowanemu przez apelującego, Sąd Okręgowy nie poprzestał bynajmniej na arbitralnym stwierdzeniu, że daje wiarę depozycjom D. G., lecz rzeczowo, dokładnie i logicznie, a przez to w przekonujący i miarodajny sposób wskazał przyczyny, dla których uznał je za wiarygodne, podając jednocześnie powody, które zadecydowały o zdyskredytowaniu wiarygodności wyjaśnień oskarżonego D. K.. Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że akcentowana przez apelującego okoliczność, wyrażająca się w podniesieniu, że wskazane przez D.G. osoby nie potwierdziły jego depozycji nie podważa skutecznie ich wiarygodności. Taka postawa ze strony tych osób nie jest bowiem czymś nienaturalnym i wpisuje się w jedno z możliwych zachowań. W konsekwencji za chybione uznać także trzeba zakwestionowanie przez apelującego prawidłowości poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych.

Odnosząc się natomiast do zarzutów skierowanych przeciwko rozstrzygnięciu o karze w pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że podniesiony w apelacji zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 § 1 kk jest całkowicie gołosłowny. Poza bowiem przytoczeniem poglądów abstrakcyjnie oddających istotę regulacji wynikającej ze wskazanego przepisu, apelujący we wniesionym środku odwoławczym w ogóle nie wskazał na czym konkretnie miałyby polegać naruszenie przez Sąd I instancji powołanej normy. W szczególności apelujący nie wskazał, które konkretnie uregulowania i dlaczego miałyby być dla oskarżonego względniejsze. Stąd też za wystarczające uznać trzeba poprzestanie na stwierdzeniu, że w świetle zawartych w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięć, ich kwestionowanie przez przyzmat art. 4 § 1 kk jest całkowicie bezpodstawne.

W dalszej kolejności stwierdzić trzeba, że wymierzając D. K. zarówno kary jednostkowe, jak i karę łączną pozbawienia wolności, Sąd I instancji miał w polu widzenia okoliczności, na które powołuje się apelujący, w tym w szczególności dotyczące motywów popełnienia niektórych przestępstw, jak i odnoszące się do sytuacji osobistej i rodzinnej oskarżonego. Zaznaczyć jednak należy, że akcentowanej przez obrońcę okoliczności w postaci przyznania się przez oskarżonego do popełnienia części czynów nie sposób przeceniać, jeżeli zważyć na okoliczności ich ujawnienia, ponadto Sąd Okręgowy trafnie wskazał na zachodzące po stronie oskarżonego ważne okoliczności obciążające w postaci wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, w tym zwłaszcza stanowiących przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, dopuszczenia się tych czynów w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, czy też uczynienia z popełnienia przestępstw przypisanych w punktach 2 i 5 stałego źródła dochodu. Stąd wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, jak i kara łączna pozbawienia wolności, nie jawi się jako kara surowa, a tym bardziej jako kara rażąco niewspółmierna w aspekcie jej surowości, zwłaszcza jeżeli zważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem kara rażąco niewspółmierna to wyłącznie taka kara, której nie da się zaakceptować z powodu różnicy o randze zasadniczej, wręcz „bijącej w oczy” pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą (zob. m.in. wyrok SA w Krakowie z 14.09.2005r., II AKa 165/05, KZS 2005/10/32; wyrok SA w Krakowie z 14.10.2008r., II AKa 132/08, KZS 2008/11/64).

Zważywszy natomiast na fakt, że zarzut rażącej niewspółmierności karny, z tym, że kwestionujący wymierzoną oskarżonemu karę jako rażąco niewspółmierną w aspekcie jej łagodności, został także podniesiony w apelacji prokuratora, który jednak nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, za wystarczające uznać trzeba poprzestanie na stwierdzeniu, iż także ten zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na zaprezentowane wyżej stanowisko, określające okoliczności, w świetle których wymierzona kara może być uznana za „rażąco niewspółmierną” w rozumieniu dyspozycji art. 438 § 4 kpk.

Ponieważ prokurator nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku wydanego przez Sąd Odwoławczy, bliższego omówienia nie wymagają również zarzuty podniesione w pochodzącej od oskarżyciela publicznego apelacji, skierowane przeciwko rozstrzygnięciom z punktu 1 i 2 zaskarżonego wyroku. Powołana okoliczność uprawnia do poprzestania na stwierdzeniu, że Sąd Apelacyjny za trafną i przekonującą uznaje argumentację powołaną przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonych rozstrzygnięć. Przywołane w uzasadnieniu zarzutów argumenty odnoszą się bowiem nie tyle do czynów oskarżonego co do przestępczej działalności D.G. i bynajmniej nie dowodzą, aby D. K. miał uczestniczyć i działać w zorganizowanej grupie przestępczej. W szczególności zaznaczyć trzeba, że jakkolwiek rozmiar i charakter przestępczej działalności, przekładającej się na czyn przypisany D. K. w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, może taką możliwość sugerować, to jednak jej nie dowodzi. Stąd zaskarżone rozstrzygnięcia uznać trzeba za uzasadnione i prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

SSA Piotr Filipiak SSA Wojciech Kopczyński SSA Iwona Hyla